

A másik csoportnak sem volt könnyebb dolga, de miután őket közvetlen életveszély nem fenyegette – azon kívül, hogy esetleg beomlana a bánya – megállás nélkül dolgoztak. A második nap jóformán teljesen ugyan úgy telt, mint az előző, csak még jobban elfáradtak, és estére már alig bírták vonszolni magukat. Az ágyba már csak úgy dőltek be, legtöbbször azonban a fáradtság ellenére csak nehezen aludtak el. Harmadnap már kifejezetten rosszkedvük volt. John Dickson az éjszaka folyamán is fuldoklott, de nem ő volt az egyetlen, aki rosszul érezte magát. Kétszer tizenkét órát töltöttek tömény porban. A tenyerük is felhólyagosodott, miután a szerszámokat pusztán kézzel használták, nem egy kifakadt, amit még el is viseltek, de nem tudták mivel bekötözni a tenyerüket, így a seb telement kosszal.

Meglepően sokáig tartott az étkezésük, már mind elfogyasztották a tálalt ételt, de senki nem jött értük. Még percekig vártak némán, kérdően nézve egymásra, mire megérkezett a vezetőjük.

– Történt egy sajnálatos baleset a másik csoporttal – kezdte halkán a férfi, de miután végignézett egy-két arcon, sietősen hozzátette. – Nem halt meg senki! A védőruhákkal volt egy kis gond, így páran a kellettnél jobban ki lettek téve a veszélynek, melyet jelentettünk a főnökeiteknek. Ők ma már mentesültek a munkavégzés alól, holnap hazatérnek, a kérdés az volt, hogy veletek mi legyen.

Itt elhallgatott, keresve a megfelelő szavakat, melyeket elég nehéz volt megtalálni.

– Nekünk maradni kell, ugye? – kérdezett rá végül valaki, az őrzőjük pedig, kinek a nevét sem tudták, bólintott.

– Orson Osborne maga hívott fel, hogy ti befejezitek a rátok kiszabott munkát. Ő maga a másik csoportot is visszaküldte volna, legalább azokat, akiknek a ruhájuk ép volt, de a kollégáim ebbe nem mentek bele.

– Kiknek a ruhája sérült meg? – kérdezte Vincent, de a férfi csak a fejét ingatta, és mintha halvány vörös pír öntötte volna el az arcát.

– Sajnos... sajnos nem tudom egyikük nevét sem.

Hát persze, hogy nem, gondolta keserűen Nate. Ők itt darab számra mentek, talán a karjukra vésett számot jobban megjegyeznék. Újra hálás volt azért, amiért nem a másik csoportba sorolták be, és habár előre rosszul érezte magát attól, hogy a por eldugítja az orrát, gondolva a másik osztag tagjaira, még örült is ennek. És habár ismerte főnökét, tudta, hogy egy szemétláda, és mikre képes, de hogy ennyire egy csepp emberség sem maradt benne, azon mégis meglepődött. Nem azon, hogy őket itt marasztalta, ez teljesen kitellett tőle. Azonban az, hogy közvetett módon képes lenne őket megölni, valahol rémisztő volt.

•

Már az éjszaka sem volt kellemes, de reggelre határozottan érezték a fertőző munka hatását. Felix éjjel is rosszul volt, a többiek hallhatták szenvedését, hiszen jóformán egymás nyakán feküdtek. Éppen csak egy szűk átjáró volt az ágyak között. Glenn-nek először csak a feje fájt egyre jobban, hogy már aludni sem tudott, reggelre azonban ő is émelyegni kezdett, de a gyomra üres volt. A fejfájás erősebben vagy gyengébben mind a hetüket elérte, bár Armand már-már lenézően közölte, hogy az éhség miatt van, aki nem bírja az egyszerűen gyenge az élethez, és egyáltalán minek él? Chad kerek perec közölte vele, hogy egy idióta, és bárcsak az ő védőruhája szakadt volna el, de teljesen le róla, mire Armand nem tudott mit felelni, de láthatóan forrongott. Megengedték nekik, hogy szabadon sétálhatnak az épületben, de el nem hagyhatják. Nem volt túl vonzó a belső kirándulás sem, ahol voltak csak egy rég bezárt iskola volt annak idején, melyet ahelyett, hogy lebontottak volna, inkább igénybe vettek. Az étkezőbe vitték le őket reggelente, az osztálytermeket rendezték be szobáknak, de némelyikben még ott voltak a padok, táblák, rég elkorhadt székek. A folyosón ott lógtak a már rég végzett, és azóta már halott gyerekek fényképei. Sárgán, fakultan, a nevek már olvashatatlanok voltak, de az arcokat kivették. Boldogan mosolyogtak a kamerába. Jackson egyedül kóborolt az épületben, nosztalgiázva a saját diákkorán, majd már arról, mikor ő tanított. Belépve az egyik terembe az íróasztal fiókjában turkálva talált egy fekete filctollat, mellyel egykor a fehér táblára írtak. Kipróbálta, de már nem fogott. Végighúzta az ujját a padokra rakódott porrétegen, kinyitogatta a szekrényeket, amelyekben árván hagyott tankönyvek heverték. Belelapozva felfedezte, hogy az irodalomkönyv, amit a kezében tart, már háromszáz éves. Óvatosan belelapozgatva elolvasott pár verset, és bár csábította a gondolat, hogy elrejtse és hazavigye a relikviát, túlságosan félt attól, hogy lebukik. *Már csak egy esélyem van.*

Visszasétált a saját szállásukra, úgy érezve biztonságosabb, ha egyáltalán nem kutakodik tovább. Chad, Armand és Brandon eltűntek, valószínűleg az étkezőbe mentek. Végignézett a fekvő embereken, végül maga is elindult, hátha kapnak reggelit akkor is, ha nem dolgoznak. Talán tényleg segítene egy kis étel és folyadék a fejfájásán.

Glenn hallotta a jövés-menést maga körül, néha kinyitotta a szemét, hogy lássa mi történik. Mintha a fényre még rosszabbul lenne. Hallotta, hogy beszélgetnek, megismerte a hangok tulajdonosait, de nem mindig sikerült kivennie a szavakat. Összébb gömbölyödött az ágyán, de sehogy sem volt jó, feje lehúzta a matracra, gyomra ugrált benne. Éjjel hallotta Felix-et, és tudta, hogy ő sincsen jobb állapotban, még ha az ő torkát egyáltalán nem hagyja el hang. A szoba másik végében hallotta Lewis néhol egyenletlen nehézkes légzését, amit furcsa módon nyugtatónak talált. Mintha nem lenne annyira nagyon egyedül. Nem tudta milyen napszak van,

hogyan telik az idő körülötte. Percek óráknak, órák perceknek tündek, míg egyszer azt érezte, hogy egy ponton besüllyedt az ágya, és valaki a vállára tette a kezét. Lassan nyitotta ki a szemeit, Jackson arcát pillantva meg.

– Hoztam egy kis orvosságot – halkan, nyugtatóan beszélt hozzá, mint egy gyerekhez. – Már tegnap este adniuk kellett volna, de nem volt készleten, ezen mondjuk meg sem lepődök. Jódtabletta. Le tudod nyelni?

Glenn bólintott és óvatosan próbálta magát ülő helyzetbe tornázni. Ekkor érezte, hogy mennyire hozzáízzadt az ágyhoz, és valósággal áhított egy korty vizet, mert nyelve megduzzadt a szomjúságtól. A pohár után nyúlt, de keze annyira remegett, hogy Jackson nem merte elengedni. Segített Glenn szájához emelni a poharat, hogy le tudja nyelni a tablettát. Félrenyelve a vizet a férfi köhögni, majd öklendezni kezdett, és hirtelen úgy érezte, hogy leszédül az ágyról. Jackson fogta a vállait, tartotta őt meg. A vizet köhögte vissza, mivel az elmúlt két napban jóformán semmit nem evett, csak zöldes epe jött ki belőle, meg a jódtabletta. Jackson újabb tablettákat adott neki, amiket már sikeresen lenyelt.

– Bocs-bocsánat – motyogta halkan Glenn. Újra feküdt, de Jackson még mindig ott ült mellette.

– Semmi baj. Holnapra jobban leszel.

•

Még sötétség tombolt odakint, mikor Glenn felébredt. Feje lüktetett, de határozottan jobban érezte magát. Óvatosan feljebb ült, miközben kicsit megszédült, de pillanatok alatt kitisztult a feje. A többiek mind aludtak, hallotta egyenletes szuszogásukat, csak Lewis légzése volt szokatlan. Csendesen felállt, és hogy ne keltse fel a társait, a lehető leghalkabban igyekezett kimenni.

A folyosón fel volt kapcsolva a világítás, bár csak minden második, vagy éppen harmadik lámpa égett. Habár egész nap nem kelt fel, meglehetősen fáradtnak – és gyengének – érezte magát. Akaratlanul fogta meg a karján a sebet. *Ezt is túléltem.*

Betért a mosdóba, ami meglepettségére sokkal jobb állapotban várta, mint arra számított. Távol állt a jótól, de nem fog elkapni semmiféle komolyabb fertőzést. Könnyített magán, majd megnyitotta a csapot, de akármeddig tekerte a gombot, csak vékony sugárban folyt a jéghideg víz. Megmosta a kezét és az arcát, próbálva felfrissülni. A koszos, sarkán törött tükörben vizsgálta saját magát. Olyan sápadt volt, mintha már nem is élne, válla előreesett. *Szánalmasan nézek ki.*

Kissé felélénkülve sétálni kezdett a folyosókon, és mint Jackson korábban, ő is leállt megnézni a falakon függő fényképeket. Zárt szájas és fogas mosolyok. Róla is készül kép, mikor elvégezte az iskolát, a másolat ott nyugszik valahol valamelyik fiókja mélyén. Neki sokkal szigorúbb arca

volt, már-már mérgesen nézett a kamerába. Máig tisztán emlékszik arra a pillanatra, hogy az apja mennyire nevetett, mikor meglátta azt a fényképet. Elmosolyodott.

Besétált egy tanterembe, próbaként megpróbálta ott is felkapcsolni a villanyt. Halványan, de pislákol az égő. Több padot zsúfoltak a terembe, mint amennyi eredetileg lehetett benne. A hátsó asztalokon sorakoztak a tankönyvek különböző tantárgyakból. Glenn próbálta nem felverni a port, ahogy nézegette őket. Irodalom, történelem, biológia, csupa olyan tárgy, melyeket ő is tanult. A pakk alján azonban nyelvkönyveket is talált. Egy pillanatra megálltak kezei, majd gyorsan kihúzott pár kötetet. Ő már nem tanult nyelveket, mikor több, mint húsz éve befejezte a középiskolát. Már az apja sem. Mind angolul beszéltek, és miután rajtuk kívül nem is éltek emberek, mi értelme lett volna megtanulni bármiféle idegen nyelvet? Mennyire régi ez az épület? Majd száz év telt el azóta, hogy véget ért a háború, és csak ők maradtak. Ez az iskola ennél régebben működött, talán még jóval a hosszantartó háború előtt, amikor még éltek a nemzetközi kapcsolatok. Felült az egyik pad tetejére, és lapozgatni kezdett egy spanyol nyelvkönyvet, ami minden bizonnyal már haladóknak szólt, mert hosszú idegen mondatokat talált benne. Jól lehet semmit nem értett belőlük, érdeklődve tanulmányozta a szöveget, és csendben suttogva próbálta felolvasni azt. Tudta, hogy a kiejtése biztos nem helyes, mégis tetszettek neki a szavak. Teljesen belemerült a tankönyv megsárgult lapjaiba, nem is tudta mióta ült ott, mikor meghallotta az ajtó nyikorgását. Ösztönösen zárta be a könyvet, mintha tiltott szöveget olvasott volna, bár könnyen lehet, hogy az is volt. Már valami kifogáson gondolkozott, mikor Jackson lépett be a terembe.

– Csak én vagyok az. Zavarlak?

Glenn nemet intett a fejével, majd tétován felmutatta a könyvet. – Lát-lát-láttál már ilyet?

Jackson felült mellé a padra, és kezébe vette az ócska nyelvkönyvet. Arcára kiült a csodálat ahogy lapozgatni kezdett. Miként egyikük sem, ő sem hallott még soha idegen szavakat.

– Délelőtt én is találtam ilyen könyveket, de egy másik teremben. Nem mertem őket sokáig nézegetni – sóhajtott, majd ebben is felkereste a kiadás dátumát. 2311. Megmutatta Glennnek a dátumot, és maga sem tudta miért, de mosolyognia kellett rajta.

– Hogy-hogyhogya ezeket nem sem-semmisítették meg?

– Szerintem itt jó sokáig nem működött semmi, aztán meg nem törődtek vele. Most is csak egy átjáróház bűnözőknek – húzta el a száját Jackson. – Ha elmegyünk, lehet, hogy évekig megint nem hoznak ide senkit. Csoda, hogy nem omlik ránk az épület.

– Azt-azt mondd bűnözők vagyunk?

– Őszintén? Nem, egyikünk sem követett el semmi olyat, amiért egy normális országban büntetés járna, vagy ha igen, esetleg egy figyelmeztetés. Itt pedig pár rossz szóért úgy bánnak velünk, ahogy más helyen az állatokkal sem.

– Te-te már csak tudod.

– Ha tudtam volna, hogy ez lesz, akkor nem fogtam volna vissza magam, és tisztábban elmondom a dolgokat a gyerekeknek. Elvégre bennük a jövő.

Glenn a kezébe vett egy másik, szintén spanyol könyvet, és azt kezdte el nézegetni. Ebben több volt a kép, és a magyarázat. Gazdája tollal jegyzetelt a lap szélére. Valaki, aki már rég halott, és nem élte meg, hogy két idegen nézegeti kézírását egy olyan világban, amit elképzelni sem tudott.

– Te miért kerültél be? – kérdezte Jackson, de nem nézett társára, továbbra is a tankönyvet tanulmányozta. Próbált megjegyezni egy-két szót, hogy legalább ennyi jóval be tudjon számolni Kaylának.

– Egy-egy helyen dolgoztam Jim haverjával. A-a-a fickó elég balhész volt, de-de-de dolgozott – Glenn is megállt összeszedni a gondolatait, Jackson pedig bezárva a tankönyvet már rá nézett.

– Részegen nekitámadt egy-egy rendőrnek, aki fi-figyelmeztette. Akkor jöttem ki-ki-ki az állomásról és-és láttam, hogy nekimegy az őrnök. Meg-megpróbáltam leállítani, de-de addigra jött segítség. Mindkettőnket be-bevitték.

– Ő is itt van most? A gyárban?

Glenn megrázta a fejét. – Jim tanúskodott. Elvileg látta a-a-z esetet. Nem volt ott, de ellenem tanúskodott – zárta le röviden Glenn.

Jackson őszintén megdöbbent. Valami hasonló kis pity történetre várt, mint a sajátja. Eddig nem nagyon kérdezgette ki miért került be, hacsak nem árulták el maguktól. Vajon hányan lehetnek, kik annyira ártatlanok, mint Glenn? Ráadásul ennek ellenére ő is az ő csoportjukba tartozott, abba a hétbe, kik a legveszélyesebbnek tűntek a rendszer számára. Megtámadott egy rendőrt, akik hála a kormánynak elég nagy hatalommal vannak felruházva. Minden füttyszóra ugranak, ami fentről érkezik. Ha nem engedelmeskednének, sokkal nehezebb lenne kordában tartani az embereket.

•

Következő reggel már nem kaptak élelmet, amint felkelt a nap, kiterelték őket az épületből. Ugyanaz a furgon várta őket, amivel érkeztek. Már előre fájdalmas volt az utazás, belegondolva, hogy estére érkeznek meg. Hatan álltak, várva az indulást. Sem sofőr, sem Felix. Végül társuk is megjelent, holtápadtan lökte maga előtt az egyik őrözőjük, majd be is

parancsolta őket a furgon hátuljába. Ajtócsapódás, és pár perc múlva már érezték, hogy indulnak.

– Ha lehánysz, feltörlöm veled a padlót – morogta Armand.

– Üres a gyomrom, de tőled még így is felfordul – felet Felix fojtott hangon.

– De kinyílt a csipád, te kis...

– Semmivel sem vagy jobb nálunk – hallatszódott Chad hangja. Csak hallották egymást, látni nem láttak semmit, de érezték egymás jelenlétét.

– Ezzel vigasztalod magad? – Armand hangja gúnyosan csengett.

– Nem kell ezzel vigasztalnom magamat. Ugyan olyan mocsok vagy, mint Jim – bár nehezebbre esett, Chad igyekezett higgadt maradni. Egy ilyen szűk helyen nem tudnak egymásnak esni.

– Jim jó kártyákkal játszik. Ki nem lenne a helyében?

– Én mondjuk inkább halnék meg – felelt Lewis. Ki nem állhatta a kis embert, aki elvette a helyét. Ő volt az, aki ide taszította őt, és elérte, hogy bűnös legyen – máig sem tudja, hogy miben. Régebben az italt hibáztatták, azt mondták neki amiatt van itt. Leszokott, mégsem változott semmi.

– Ez is lett volna a cél, ha azok a szerencsétlenek nem cserélik fel a ruháitokat.

Megfagyott a levegő, párákat a hideg is kirázott, míg végül a beszédes Chad találta meg leghamarabb a hangját.

– Te rongáltad meg a ruhákat? – suttogta, de egymás nyakára préselődve nem is kellett hangosan beszélni, hogy hallani lehessen.

– Az első nap után a furgonban visszafelé.

– Az e-e-egyik kanyarban nekem dőltél – lehelte Glenn halálra váltan. Eddig azt hitte, hogy másnap teljesen tiszta ruhát kaptak, de ezek szerint az előzőnapit szórták ki újra. Valakinek tévesen. Glenn volt közülük a legkisebb, az övét nehéz lett volna felcserélni, de Felix és Lewis mérete egyezett.

– És mikor lehajoltam megigazítani a cipőmet, hozzáértem Lewis lábához.

– De... miért? – kérdezte Felix. Rosszul volt már az egésztől. Egy ostoba balesetet könnyebb elfogadni, mint egy szándékosan rosszindulatú tettet. Ha nem is ő volt a célpont, már nem számított.

– Mint mondtam, ki nem lenne Jim helyében?

– Magadtól, vagy valaki utasított? – kérdezte Chad, ahogy kezei már ökölbe szorultak. Nem volt érintett a témában, mégis mélységseben felháborította a helyzet. Armandról minden rosszat elképzelt, de eddig azzal nem számolt, hogy el is tenné őket láb alól.

– Osborne vagy Seymour? – kérdezte Jackson. Ő maga az előbbire tippelt. Ha a nő találta volna ki, akkor ő is célpont lett volna. Nem, Osborne volt az, de miért?

– Együtt – vont vállat. Nem volt büntudata, és esze ágában sem volt bocsánatot kérni, ez tűnt a legfélelmetesebbnek. – Jimnek lassan lejár az ideje, öregszik. Kaptam egy ajánlatot. Hajlandó vagyok-e kockáztatni az életeteket, ha én ezáltal feljebb léphetek. Ne játsszátok itt nekem a szentet, mind így döntöttetek volna!

– Fel tudod egyáltalán fogni, hogy mit tettél? – kérdezte Jackson dühösen. – Tudtad, hogy minek teszed ki őket?

– Elmondták, igen, 0,5 sievertől 3 sieverig terjedt a sugárzás mértéke, de a ruhák speciálisak voltak, teljesen jól védték a testet, hetekig el lehet benne dolgozni. Ez már a huszonhatodik század, nem a középkor! Az alsó értéknél egy kis fejfájásos rosszullét éri az embert. Ki lehet bírni.

– Igen, de 3 sievertnél már bőven van esély az egy hónapon belüli elhalálozásra! Honnan tudod, hogy mennyire ért bennünket a sugárzás? – az már nem is érdekelte, hogy a lány mégis hazudott a felső határról.

– Higgadj le Jack, senkinek nem hiányzik, hogy osszad az észet! Egy kis szakadásba nem halnak bele! Nehogy már összefogjatok ellenem.

– Te pontosan tudatában voltál annak, amit teszel – jelentette ki döbbenten Chad. Nem, egyikük sem tartotta magát jó embernek, de hogy ilyen módon bántsanak egy másik embert... elképzelhetetlennek tűnt. Vagy mégsem?

– És miért mi? – kérdezte Lewis, és habár próbálta kontrolálni magát, hangja megremegett.

– Ez az én döntésem volt. És ti is megtettétek volna! – kötötte az ebet a karóhoz.

Síri csend szállt rájuk, a szavak földbe döngölték őket. Egy utasítás talán érthetőbb lett volna, mint a személyes döntéshozatal.

– Soha nem-nem bántottalak – mondta halkán Glenn maga elé révedve, de Armand nem felelt. Még csak nem is fárasztotta magát válaszadásra. Akaratlanul is felmerült a kérdés bennük, hogy miként cselekedtek volna Armand helyében? Ha lehetőségük lett volna szökni erről a helyről, megtették volna, ha az ár mindössze annyi, hogy játszadozz egy-két ember életével? Másképpen cselekszik az ember gondolatban és a valóságban. Könnyű hősnek és jónak lenni fejben, de sokkal nehezebb ezt bebizonyítani, és magunk kárára mással rendesnek lenni. *Én is megtettem volna?* A kérdés ott lebegett a fejükben. Egyikük sem tudott határozottan nemmel felelni.